

Μία γυνή!...

Ἰδοὺ αὐτὴ τέλος πάντων· μάλιστα ἰδοὺ δύο, βεβαίως οἱ ἀναγνώτται ἡμῶν θὰ τὸ ἐπερίμενον. Τινὲς νομίζουν ὅτι τοῦτο εἶνα μόνον κενὴ φράσις, καὶ ὁμῶς εἶνε γεγονός· ὅτι ἐν τῷ βίῳ παντὸς καλλιτέχνου, εὐρίσκεται πάντοτε γυνή· τις ὀφείλουσα ν' ἀνελεῖται ἢ νὰ κόψῃ τὸ νῆμα τοῦ μίτου τῆς τύχης.

Ἡθοποιὸς τις, καλῶς μὲν τότε μὲν Λεόν, σήμερον δὲ Σαρδού, ἐγνώρισε τὸν μέλλοντα συγγραφεὰ τῶν Ἐπιστηθίων μας, ἀκριβῶς ὅποτε ἐξησθετισμένος ἤδη ἐκ τῶν ματαίων προσπαθειῶν, ἰφοῦ καὶ πάλιν ἐδοκίμασε ν' ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς· τρία ἢ τέσσαρα νέα ἔργα, ἅπερ ἀπέχομεν νὰ ὀνομάσωμεν, ἦτο ἕτοιμος νὰ παραιτήσῃ διὰ παντὸς τὰ γράμματα καὶ τοὺς πειρασμούς των καὶ νὰ ζητήσῃ μικρὰν ἔττω καὶ ἀφανῆ θέσιν δημοτικοῦ ἱατροῦ ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς Ὠβέρνης ἢ τῆς Νορμανδίας.

— Γνωρίζετε τὴν Δεζαζέ;

— Ἐγώ; δὲν τὴν εἶδα ποτέ.

— Θέλετε μίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτὴν;

— Πρὸς τινὰ σκοπόν;

— Διὰ νὰ παρουσιασθῇτε πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν γνωρίσετε· ἴσως γράψετε δι' αὐτὴν κανὲν μέρος...

— Τὸ μέρος τὸ ἔχω ἕτοιμον· εἰς μίαν τῶν δώδεκα ἀνεκδότων κωμωδιῶν μου ἔχω ἐν πρόσωπον, τὸ ὅποιον φαίνεται ἐπιτήδες πλασμένον δι' αὐτὴν.

— Πῶς καλεῖται ἡ κωμωδία;

— Candide.

— Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή. Γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ ἡ Δεζαζέ;

— Ὅχι.

— Εἰς τὸ Seine-Post.

— Θὰ ὑπάγω αὐριο.

— Αὐριο! Τὸ αὐριο τοῦτο προῶριστο νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσας τὰς ὁδύνας τῆς γῆς. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ὁ Σαρδού ὤφειλε νὰ πύσῃ καταβαίνων. Βραδύτερον θ' ἀνῆρχετο ἀκαταπαύστως καὶ ἐλάμβανε τὴν πρέπουσαν θέσιν ἐν τῇ φήμῃ καὶ τῷ πλούτῳ.

Ὁ Σαρδού ἐπορεύθη καὶ ἐγένετο δεκτός· ὑπὸ τῆς παρυλῦτου σχεδόν, ἀλλὰ συμπαθοῦς ἀείποτε ἠθοποιοῦ, τῆς Νινῶν δὲ Λακλώ τῶν Παρισινῶν θεάτρων, μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ εἰλικρινοῦς εὐπροσηγορίας. Ἐδέχθη αὕτη τὸ χειρόγραφον, τὸ ἀνέγνωσε καὶ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν ὑπεσχέθη εἰς τὸν Σαρδού νὰ γείνῃ δεκτὸν καὶ νὰ παρασταθῇ τὸ ἔργον του.

Ἐπεσχέθη καὶ προσεπάθησε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της. Ὁ Σαρδού ἦν ὁ συριχθεὶς συγγραφεὺς τοῦ *Καπηλείου* καὶ οὐδεὶς ἤθελε οὔτε κἂν νὰ τὸν ἀκούσῃ. Τὸ κοινὸν λησμονεῖ εὐκόλως τοὺς

θριάμβους, ἀλλὰ τὰς ἥττας ὅχι· ὡς πρὸς τοῦτο ἔχει μνήμην σιδηρᾶν.

Ἡ Candide περιπλανήθη ἀπὸ θεάτρου εἰς θεάτρον πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργολάβου τινὸς φιλανθρώπου (ταῦτόν ὡσεὶ ἐζητεῖ τὴν φιλοσοφικὴν λίθον ἢ τὸ ἀεικίνητον) καὶ οὐδαμοῦ εὔρε τοιοῦτον, μάλιστα ἓνα καὶ μόνον εὔρε εἰς τόσων καταδεχθέντα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Οὗτος ἀπέδωκε μετὰ ἕξ μῆνας (!) τὸ χειρόγραφον πρὸς τὴν Δεζαζέ, λέγων ὅτι ὁ συγγραφεὺς οὐ μόνον δὲν εἶχε παραγάγει τι τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ ἀνίκανος ἦτο ὅλως διόλου νὰ γράψῃ ἔργον, ἔστω καὶ μέτριον διὰ τὸ θεάτρον.

— Ἀλλὰ ἀντέλεξεν ἡ Δεζαζέ, ἔχει πολὺ πνεῦμα.

— Πιθανόν· ἀλλὰ διὰ νὰ γείνῃ ὡρολογιοποιός, οὐχὶ δραματικὸς ποιητής.

Μετὰ τινὰ ἔτη, ὅποτε τὸ ὄνομα τοῦ Σαρδού ἦρκει ὅπως πληρώσῃ θεατῶν τὸ θεάτρον, ὁ αὐτὸς ἐργολάβος ἐπορεύθη πρὸς τὸν Σαρδού παρακαλῶν αὐτόν νὰ τῷ γράψῃ κωμωδίαν τινὰ, ὅπως δι' αὐτῆς ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ θεάτρου του.

— Κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Σαρδού, πρέπει νὰ μοὶ πληρώσῃτε ἀκριβὰ τὰς κωμωδίας μου, διότι τὰς γράφω ὑποκλεπτῶν τὸν καιρὸν ἀπὸ τοῦ ἀληθὲς ἐπάγγελμά μου τοῦ ὡρολογιοποιοῦ.

— Πλὴν...

— Τίποτε, φίλτατε· ἐκρατήσατε ἄλλοτε τὸ χειρόγραφόν μου ἐπὶ ἕξ μῆνας. Εἶναι ἕξ μῆνες χαμένοι, πρὸς δισχίλια φράγκα κάμνουν 12,000 φράγκων. Πληρώσατέ μοι 12,000 φράγκα, πλὴν τῶν δικαιωμάτων τοῦ συγγραφέως καὶ θὰ σᾶς δώσω τὴν νέαν κωμωδίαν.

Ὁ ἐργολάβος ἐδέχθη. Ἀλλ' ὅσοι τὸν γνωρίζουσι προσωπικῶς διηγοῦνται ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀποποιεῖται μὲν τὰς κωμωδίας ὅσαι δὲν τῷ ἀρέσκουσι, διακηρύττει ὁμῶς ὅτι πάντες οἱ συγγραφεῖς εἶναι νέοι πλήρως ἐλπίδων καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δοξάσωσι καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὸ θεάτρον.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ οὐδεὶς πλὴν τῶν χαμαιλεόντων, ἐξῆσέ ποτε διὰ τοῦ ἀέρος καὶ μόνου ὁ Σαρδού ἔκαμεν ἀρκετὰ χρέη, ἢ κατὰ τὴν φράσιν εὐφυοῦς τινός, ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὸ χρέος του.

Ἔϊτε διότι ἠθέλησε νὰ σπουδάσῃ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του τὴν ὁδύνην, ἢν αἰσθάνεται ὁ ὀφειλέτης, ὅποτε πλησιάζει νὰ λήξῃ ἡ προθεσμία, εἴτε ἕνεκα ἄλλων κατεπειγόντων αἰτίων, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ προθεσμία ἐληξε καὶ ὁ Σαρδού δὲν ἐπλήρωσε.

Οἱ κλητῆρες τὸν κατεδίωκον.

Ἡ Θάλεια ὁμῶς λαβοῦσα οἶκτον ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς ἐνδόξου ἱεροφάντου, ἔκαμεν ὥστε ὁ ἐντεταλμένος τὴν σύλληψιν τοῦ Σαρδού δικαστικὸς κλητῆρ νὰ ἦν ἀφανὴς τῆς Μελλομένης λάτρης, γράφων ἐνίοτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπιδοτηρίων καὶ τῶν κατασχέσεων, τραγωδίας!

Μαθὼν ὅτι τὸ καταδιωχόμενον θῆμα ἦτο κωμικὸς συγγραφεὺς, ὁ κλητῆρ ἀντὶ νὰ συλλάβῃ τὸν Σαρδού, συνέδεσε μετ' αὐτοῦ φίλιαν, ὁ δὲ Σαρδού ἠναγκάσθη ν' ἀναγνώσῃ καὶ νὰ διορθώσῃ τὸν *Βερκιγγετόριον*, τραγωδίαν τινὰ, ἣν ὁ κλητῆρ εἶχε καταστρώσει πλήρως ἐλπίδων.

Ἡ συνεργασία διήρκεσε μέχρις ὅτου ὁ Σαρδού κατάρθωσε νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς καταδιώξεως τοῦ μετρίοφρονος Ῥακίνη τοῦ Προτωδικεῖου.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἑλβετικὴ τις ἐφημερίς βεβαίως, ὅτι ὁ αὐτοκρατορικὸς πρίγκιψ Λουδοβίκος Ναπολέον, πρὸ τῆς εἰς τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος ἀναχωρήσεώς του, εἶχεν ὑπογράψῃ μετὰ τινος ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν συμβόλαιον διὰ τὸ ποσὸν 30,000 λιρῶν στερλινῶν ἢτοι φράγκων ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων.

Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐμελλε νὰ περιηγηθῇ τὰς μεγάλας Ἰνδίας, αἱ διάφοροι ἀγγλικαὶ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι δὲν ἐδέχοντο νὰ ὑπογράψωσι συμβόλαιον ἀσφαλείας ἐν μόνον δι' ὁλόκληρον τὸ ποσόν. Ἀλλ' ἐζήτησαν νὰ ὑπογραφῶσι πλείονα συμβόλαια ἀνελθόντα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 1420 διὰ ποσὰ ποικίλλοντα μεταξὺ τῶν 100 χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν καὶ τῶν 10 χιλιάδων.

Κατὰ τὰ συμβόλαια ταῦτα, εἴαν ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας ἐφανεύετο ἐν τῷ ταξιδίῳ του, αἱ διάφοροι ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρίαι θὰ ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ πληρώσωσιν εἰς τὴν ὑπογράψαντα· τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα ἀσφαλιστικὰ συμβόλαια ποσὸν ἀνερχόμενον εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριακοσίων πεντήκοντα πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων (ἀριθ. 355,000,000).

Οἱ Ἀγγλοὶ πάντοτε πρακτικοὶ εἰς τὰς ἐμπορικὰς τῶν ἐπιχειρήσεως ἐζητοῦν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὸν καταρτισμὸν τὰς ζημίας εἰς πλειοτέρους ὑποχρέους,

έν περιπτώσει τῆς ἐπελεύσεως τοῦ δυστυχήματος τούτου.

Ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τῆς Κολωνίας παρέστη ἄπειρον πλῆθος εἰς θέαμα ὁμοίων πρὸς τὰ τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων, οἵτινες πολλάκις ἀπείρων χρημάτων δὲν ἐφείδοντο ὅπως παραστήσιν εἰς τοιαῦτα θεάματα.

Πρόκειται περὶ ἀρκτομαχίας. Δύο λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης θαλάσσης ἀντεπάλασαν μανιωδῶς ἐν τῷ δι' αὐτὰς ὠρισμένῳ λάκκῳ καὶ ἡ ἑτέρα μετὰ σφοδρὸν ἀγῶνα ἐπέσε νεκρά. Αἱ ἄρκτοι αὗται πρὸ πενταετίας μετενεχθεῖσαι ἐκ Σπιτσβέργης περιεκλείσθησαν ἐντὸς τετραγωνικῶν λάκκων, περιτετοιχισμένων διὰ λίθων λαξευτῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔκειντο δύο λεκάναι πλήρεις πάντοτε πηγαιῶν ὕδατος.

Τὰ σαρκοφάγα ταῦτα ἡσύχως μέχρι ἐσχάτως διὰγοντα τελευταίως περιήλθον εἰς σφοδρὰν ἐρίδα. Ἡ θήλεια καταφυγούσα εἰς τὴν κορυφὴν ὑψώματος ὀπισθεν τῆς λεκάνης διέφυγε τὴν ὀργὴν τῆς ἀρρενος, καὶ διετέλεσεν ἐπὶ τοεῖς ἡμέρας ὀπισθεν αὐτῆς συνεσπειρωμένη, μέχρι οὗ ὑπὸ τῆς πείνης κατατρυχομένη ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ βράχου. Ἀλλ' ἄμα ὡς εἶδεν αὐτὴν πλησιάζουσιν ἡ ἀρρην, ἐξέβαλε φοβερὸν γρυλλισμόν μετὰ τρυγμοῦ τῶν ὀδόντων, εἴτα ἡ μανιωδὴς γενομένη ἐπέπεσε κατ' αὐτῆς, ἦν καὶ ἤρξατο κατασπαράττουσα διὰ τῶν ὀνύχων.

Σφοδρότατη πάλη ἐκολούθησε τότε καθ' ἣν ἡ θήλεια μὴ δυνηθεῖσα περιπλεῖον ν' ἀντιστῇ κατεβλήθη. Προσεκλήθη ποτὲ τὸ προσωπικόν τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ὅπερ ἔσπευσε παραχρῆμα ὀπισθεν διὰ σιδηρῶν ῥάβδων, ἀλλ' ἀδύνατος ἀπέβη ὁ διαχωρισμὸς τῶν παλαιόντων θηρίων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ λευκαὶ ἄρκτοι τῆς παγωμένης θαλάσσης, ἀλκιμώταται φύσει ἔχουσι τὰ ὀστέα τῆς κεφαλῆς σκληρότατα ἢ αἱ χερσαῖαι· ὡς ἐκ τούτου οὐδὲ κἂν ἐκάλισθη ἡ ἀρρην ἄρκτος διὰ κτυπημάτων, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ φονευθῇ βούς. Τέλος καταβαλοῦσα τὴν θήλειαν ἐξέβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατεσπάραξεν αὐτὴν οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἀκολούθως σύρασα αὐτὴν εἰς τὴν λεκάνην. ἐκράτησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος μέχρι οὗ ἐβεβαιώθη ὅτι οὐδὲν σημεῖον ζωῆς παρείχεν. Ἀκολούθως ἔσυρεν αὐτὴν εἰς τὸν λάκκον. Τέλος μετὰ διάστημα μιᾶς ὥρας καταβλήθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δηγμάτων, κατεκλήθη ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῆς, ἦν φύλακες ἔκλεισαν καταβιδάσαντες ἀμέσως τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας. Τοῦ

φονευθέντος ζώου ἐξετασθέντος, εὗρεθσαν ἀκριβῶς αἱ διὰ τῶν ὀδόντων προξενηθεῖσαι πληγαί.

Αἱ σάρκες τῆς ἀρκτοῦ ἐπιπτον ὡς ῥάκη ὁ δὲ τράχηλος καὶ αὐτὴ ἡ κεφαλὴ εἶχον κατὰ γράμμα συντριβῇ· αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ σώματος ἐπενεχθεῖσαι πληγαὶ συνεποιοῦντο περὶ τὰς 100. Ἀξίον σημειώσεως, ὅτι κατὰ τὴν ἀρκτομαχίαν ταύτην ὁ ἐλάχιστος δὲν ἠκούσθη γρυλλισμός, οὐδὲ ὁ παράδοξος ἐκείνος τῶν μελαινῶν ἀρκτῶν βρυχηθμός.

Ἡ «Ἀβεδάπερ» ἀρμενικὴ ἐφημερὶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 34 φύλλῳ αὐτῆς διηγεῖται τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατον, μετὰφρασιν τοῦ ὁποίου δημοσιεύει ἡ «Ἰωνία»:

«Κατ' αὐτὰς χωρικοὺς τινος ἔκλεψαν τὴν ἀγελάδα, ἥς ὁ μὲσχος ἀπέμεινε παρ' αὐτῶν. Εὐτυχῶς τὸν κλέπτην δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ ὁ χωρικός, ἔχων πρὸς τοῦτο καὶ χριστιανοὺς μάρτυρας, τοὺς ὁποίους ὁμῶς παρουσιάσας δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ ὁ δικαστής, διότι δὲν ἦσαν Μουσουλμάνοι.

Ὁ χωρικός ἐφαίνετο ἀπληπισμένος· αἰφνης, στρέφων πρὸς τὸν δικαστὴν, ἱερολογιῶντα, τῷ λέγει, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ χάσω τὴν ἀγελάδα μου, διότι δὲν ὑπάρχουσιν μάρτυρες.

— Τί νὰ σοὺ κάμω; οἱ χριστιανοὶ δὲν πρᾶνονται.

— Πολὺ καλὰ, ἐσυλλογίσθην ἄλλο τι νὰ φέρω τὸν μὲσχον καὶ νὰ τὸν ἀφῆσωμεν πλησίον τῆς ἀγελάδος· ἂν δὲ ἡ ἀγελάς τὸν ἀφῆσῃ νὰ θηλάσῃ θὰ ἦνε ἀπόδειξις ὅτι εἶνε τέκνον τῆς, ἐπομένως καὶ ἡ ἀγελάς ἰδική μου.

— Ἐξάριετα! εἶπεν ὁ ἱεροδικαστής καὶ τὸ πείραμα ἐγένετο. Ἡ ἀγελάς ἐδέχθη μετὰ στοργῆς μητρικῆς τὸ εἰς τοὺς μαστοὺς τῆς ὠρμήσαν μοσχάριον ὁ δὲ χωρικός ἀπῆλθεν ἄγων μετ' ἑαυτοῦ τὸ ζῶον. Ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ δύο χριστιανοὶ μάρτυρες, κατώρθωσεν ἓν μοσχάριον! Εἰς ταῦτα ὁ συντάκτης τῆς «Ἀβεδάπερ» ἐκφωνεῖ εὐφρῶς:

Λοιπόν, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας ὀθωμανοὺς μάρτυρας καὶ ἔχοντας ἀγελάδας ἀνεὺ μοσχάρων!

Ἐν ἀφρικανικῇ τινι ἐκκλησίᾳ συνέβη ἡ ἀκόλουθος δολοφονία. Μαῦρος τις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μαθυσμένος, ὁ δὲ ἐπίτροπος τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ. «Πήγαινε σὸ διάβολο καὶ σὺ καὶ ἡ ἐκκλησία σου» ἀπήντησεν ὁ μέθυρος. Μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὡτά

ὁ ἐπίτροπος, ἐπροκάλεσε τὸν μαῦρον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν βέβηλον ταύτην φράσιν. Ὁ μαῦρος ἐπανελάβε λέξιν πρὸς λέξιν, μόλις δὲ ἡ τελευταία λέξις ἐξήρχετο τῶν χειλέων καὶ σφαῖρα διατρυπήσασα τὴν καρδίαν του. Ὁ ἐπίτροπος ἀπέκρυψε κατόπιν τὸ πιστόλιόν του καὶ ἀπέδρα.

Ἐν τινι τῶν μικρῶν χωρίων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἐπιτροπῆς νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ μαῦρου τινος δολοφονήσαντος τὴν γυναῖκα του. Τὸ ἱκρίωμα εἶχε στηθῇ, δικαστικὸς δὲ τις ὑπάλληλος εἶχε τελειώσει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὅταν διέκριναν ἱεραπόστολόν τινα σκίζοντα τὸ πλῆθος καὶ προσεγγίζοντα τὸ ἱκρίωμα. Ὁ λειτουργὸς τοῦ Ἱψίστου εἶχε βεβαιωθῇ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν εἶχεν βαπτισθῇ, τῇ συναινέσει δὲ τούτου ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς καθολικῆς θρησκείας.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐπειδὴ ὄλαι αἱ πηγαὶ τοῦ χωρίου εἶχον στερεῦσαι, μετέβησαν μακρὰν πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος διὰ τὸ βάπτισμα, τούτου δ' ἐνεκα παρετάθη ἡ ζωὴ τοῦ καταδίκου ἐπὶ ἐξ ἑπὶ τέταρτα τῆς ὥρας. Τέλος ὁ ἱερεὺς ἀφοῦ ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν τὰ συνήθη ἐρωτήματα ἐλάβεν ὕδωρ καὶ ἔχυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα ὁ νέος χριστιανὸς μετέστη πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΕ'

* Χάρις· χάρις· ῥίε.

* Ἐλυσαν δ' αὐτὸ αἱ κυραὶ,

Σταματῖνα Π. Παπαδοπούλου, Μαρία Φ. Κοντολούρη καὶ ὁ κύριος Θεοφ. Κ. Μαρκαπουλιώτης.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΣΤ'

Εἶμαι κόλας καὶ μαγνήτης σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς
στοὺς ἀρχαίους ὁμῶς χρόνους πουθενὰ δὲν θὰ
μ' εὕρῃς.]

Ἀστατος ὁ χαρακτήρ μου, καὶ ἐν τούτοις μ'
δ' ἀπῆς.]

Ἐν καὶ εἶδες ἕως τῶρα τὰς μυρίας μου μορφάς·
Ἐγὼ δέχομαι τὰς ὕβρεις τῶν ἀγροίκων καὶ
πτωχῶν.]

Τί σὰς πταίω; δὲν ἐμάθε· εὖ νὰ ἦτο· ἐγκρατεῖς
τῶν ἡδονῶν.]